

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **A.P.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 lipca 2025 r.,
wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 18 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 184/20,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 84/15,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego A.P. kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów rażącej obrazę prawa procesowego, zawarty został również wniosek o „wstrzymanie w stosunku do A.P. wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 28 stycznia 2020 roku sygn. akt II K 84/15, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 18 grudnia 2024 r.”.

Motywuując ten wniosek obrońca podkreślił „ wagę uchybień procesowych wskazanych w ramach podstawy kasacyjnej sprecyzowanej w punkcie 1”, w którym zawarto zarzut „rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3

kodeksu postępowania karnego oraz w związku z art. 117 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego i w zw. z art. 6 i 390 § 1 kodeksu postępowania karnego". Zdaniem obrońcy „uchybienia te dotyczą norm tworzących fundamentalne gwarancje procesowe i powodują, że postępowanie sądowe nie było postępowaniem rzetelnym.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (vide art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe skutki i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i nieodwracalne następstwa.

Uwzględniając powyższe uwagi, nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionej przez obrońcę A.P. kasacji, stwierdzić należało, iż na obecnym, wstępnym etapie

postępowania kasacyjnego nie zachodzą wystarczające przesłanki do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k. Wprawdzie ranga sformułowanych w skardze zarzutów rażącej obrazy prawa procesowego jest niewątpliwie wysoka, jednakże, dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku, prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji (konkretnego zarzutu), musiałoby być nieomal zbliżone do pewności, oczywistości. Tymczasem na obecnym etapie postępowania można jedynie powiedzieć, że niewątpliwie zasadność wniesionej na rzecz A.P. skargi, zostanie szczegółowo i wnikliwie przeanalizowana przez Sąd Najwyższy na rozprawie. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji w sytuacji, gdy nie podnosi ona tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości ich zasadność, a tym samym nieomal realną pewność uwzględnienia kasacji. Wobec tego przedmiotowy wniosek, w tej perspektywie, nie zasługiwał na uwzględnienie.

Odnosić też należy, że w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Wobec powyższego, nie przesądzając (w kontekście wcześniejszych uwag) w żadnym stopniu przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy, przemawiające za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku obrońcy A.P. o zastosowanie wyjątkowej instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia, przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Z tych wszystkich powodów, orzeczono jak na wstępie.

[WB]

[r.g.]

